

ГІТА

Її звали Гітою. Господарі назвали її так, бо в неї на лобі, поміж очей, була акуратна смішна плямка, як на зображеннях героїнь традиційної індійської культури. Гіта була собакою. Їй ледь виповнилось три місяці, коли молода пара хіпстерів прийшла до притулку й забрала її до себе, зачарована її добрими й розумними очима. У неї не було породи, вона була дитиною випадкового зв'язку, який трапився одного весняного вечора, під старими кленами, коли її батько й мати, один єдиний раз зустріли одне одного, і вирішили не стримувати свого бажання.

Невдовзі, її батька вивезли з країни, а мати, яка жила у дворі на старих покривалах, через декілька місяців народила дівчинку і скоро померла. Здається, то був нещасний випадок. Потім знайшлися добрі люди, які підібрали цуценя, і відправили в той самий собачий притулок, звідки вона зараз їхала на радість молодій парі, — її перших господарів, які всю дорогу її розважали.

«Тепер у мене буде нове життя», — думала Гіта, і підіграла молодим людям.

Молоді люди майже одразу полюбили її, вони носились з нею, як із маленькою дитиною, пестили, захоплено демонстрували своїм друзям.

Гіта підростала й починала вірити в цей ідеальний собачий світ, який щодня крутився тільки навколо неї. Раніше вона не сприймала це як щось тягле, вона дивилася на речі реально, і те, що з нею відбувалося, здавалося їй прекрасним маренням, фантазією, яка скоро має минути.

Кожного дня, виходячи на прогулянку на своєму модному еко-повідку, вона помічала інших собак, таких схожих на себе, але які жили в геть інакших, складніших умовах, і їй здавалось, наче вона займає не своє місце.

Це почало мучати її. Однієї ночі вона прокинулась наче в лихоманці, з таким сильним бажання звільнитись від цього приємного сну, від цього сталого комфорту, що заходилась кусати сама себе.

З того часу, господарі часто знаходили її скривавленою. Не розуміючи, що відбувається, вони носили її до ветеринарів у кращі ветеринарні клініки, носили її до собачих психологів, до знайомих, у яких був великий досвід життя з собаками, але всі тільки розводили руками і, хоч порад було досить багато, насправді ніхто не знав, як цьому зарадити й що є причиною такої поведінки.

Одного дня, Гіта прокинулась і вирішила, що це все ж таки її життя, і що варто покінчити зі звичкою себе їсти. Настали гарні часи для всіх. Радість уже не змішувалась з горем, а приємне — не змішувалось з болем. І господарі, і їх годованиця — наче отримали назад втрачений скарб, і повністю, з усією щирістю, на яку були здатні, знов віддалися прекрасній стихії повного взаємоприйняття.

Але вони напрочуд швидко вичерпали себе.

Щастя, як даність, стало звичкою, і почало потроху перероджуватись у втому; дії почали повторювались по колу, радше як звичка, як правила хорошого тону, за якими стояла стара пам'ять і набір норм, які радше були пов'язані з минулим, чи позаминулим відношенням. Те, що приносило колись свої плоди, і підносило душі, стало потроху їх гризти з самої середини.

Ігри, прогулянки, перебування разом, люди, які знали їх в попередні часи — все стало втомлювати й нагадувати про плинність і людського й собачого щастя.

Гіта наче потроху поверталася в той час, коли маленьким цуценям чекала свою нещасну мати, яка б мала вже повернутися зі щоденного походу по пошуки їжі, але все не поверталася. Очікування миті зустрічі переростало тоді в непідконтрольну тривогу: кожна тінь, кожен звук з того боку, звідки мати завжди з'являлася, дарували їй маленьку надію, за

якою відразу наступала велика безнадія. Саме тоді вона вперше почала себе несвідомо гризти, і зрозуміла, що грубий біль має якість вгамовувати душевну тривогу.

Одного разу, коли вони з молодого хазяйкою лишилися вдома насамоті, вона побачила, що та б'є себе по обличчю руками. Того ж вечора, Гіта знов розгризла собі лапу до самої кістки. Було дуже багато крові, але молоді господарі цього разу помітили її не одразу, — їм було не до того: до самого ранку, вони з'ясовували між собою стосунки, за наглухо закритими дверима.

Зранку ж, коли став очевидним плачевний стан здоров'я Гіти, вони, несподівано, почали наввипередки допомагати одне одному, вибачатись одне перед одним, підтримувати. Минула близькість на якийсь час повернувся до них; але як швидко вона повернулась, так швидко вона і вичерпалась.

Невдовзі хлопець поїхав за кордон, а дівчина переїхала жити до батьків. Батьки були старенькі і вразливі, і в них почалася алергія на собачу шерсть.

Довго, і з важким серцем, вони вирішували, що ж їм робити з собакою і, зрештою, дівчина погодилася попитати в знайомих і друзів, які колись захоплювались Гітою, чи не погодяться вони взяти собаку до себе. І вона зробила так. Але, на її здивування, з того нічого не вийшло. Знаючи про Гітину особливість, всі співчували їй, але ніхто не наважувався брати на себе зайву проблему.

«Що ж мені з нею робити? — питала в себе розгублена дівчина, — спостерігаючи щодня погіршення стану своєї улюблениці, — невже доведеться повертати її назад до притулку?»

-Ти ж не хочеш назад до притулку? — запитала вона Гіту на наступній прогулянці, та розстібнула ланцюга, аби дати їй, можливо, востаннє, насолодитися свободою; і Гіта, зрозумівши все, зробила свій вибір та зникла в напрямку старих кленів, поспішаючи туди, де пройшли її перші дні в цьому світі.

Вона й дотепер там живе та розважає випадкових людей своєю смішною, акуратною плямкою і добрими, розумними очима; та ніхто з тих людей не здогадується, ні про історію її життя, ні про походження шрамів на її лапах, ні про те, що колись — її називали Гітою.